

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců JUDr. Jana Ryby a Mgr. Milana Taubera v právní věci žalobce: **Kouřimecká myslivna s.r.o.**, Stroupežnického 2328/30, Praha 5, zastoupeného Mgr. Michalem Mazlem, advokátem, Vinohradská 938/37, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, Vršovická 1442/65, Praha 10, v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze dne 27.5.2013 domáhá ochrany proti nečinnosti žalovaného ve smyslu § 79 a násl. zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“). Nečinnost žalobce spatřuje v tom, že žalovaný nerozhodl o jím podaných námitkách proti oznámení návrhu na vyhlášení Národního parku Křivoklátsko a návrhu na vymezení zón ochrany navrženého Národního parku Křivoklátsko (návrh z 22.3.2010, č. j.25038/ENV/10-380/640-10; dále jen „návrh na vyhlášení národního parku“ nebo „návrh“). Žalobce se přitom dovolává skutečnosti, že je vlastníkem pozemků zapsaných na LV č. 383, v k.ú. Branov (Katastrální úřad pro Středočeský kraj, Katastrální pracoviště Rakovník, obec Branov), a to s účinností od 23. 4. 2012. Právním předchůdcem žalobce byla paní JUDr. M. S., která je zároveň jednatelkou žalobce. Tyto pozemky, jak se shodují účastníci řízení, jsou zahrnuty do území, které má být dle návrhu na vyhlášení národního parku zahrnuto do druhé zóny Národního parku Křivoklátsko (dále též jen „národní park“).

Ze správního spisu Městský soud v Praze podává následující přehled o jednotlivých učiněných úkonech:

Dne 27.3.2012 doručila JUDr. S. (předchozí vlastník pozemků) žalovanému námitky k oznámení návrhu. V nich především navrhuje, aby pozemky v jejím vlastnictví byly vyňaty z území zamýšleného národního parku. Uvedla též, že si je vědoma, že námitky podává po lhůtě uvedené v § 40 odst. 4 zák. č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny (dále jen „zákon o ochraně přírody“). Je však přesvědčená, že její námitky má žalovaný zohlednit, neboť, ačkoliv zákon o ochraně přírody nestanoví žádnou lhůtu pro vypracování návrhu zákona na vyhlášení národního parku, která by mohla uplynout od ukončení námitkového řízení, tato doba nesmí být nepřiměřená.

Dopisem ze dne 9.7.2012 jednak JUDr. S. oznámila žalovanému, že vlastníkem předmětných nemovitostí a tedy i procesním nástupcem se stal nyní žalobce, a jednak urgovala vyřízení jí podaných námitek ze dne 27.3.2012.

Žalovaný se v dopise ze dne 23.8.2012 (č. j. 60348/ENV/12) žalobci omluvil za to, že nereagoval na jeho předchozí podnět, což bylo způsobeno administrativním pochybením při rozdělování pošty.

Věcně žalovaný reagoval na podání (ze dne 9.7.2012) dopisem ze dne 17.12.2012 (č. j. 25440/ENV/12), v němž informoval žalobce o postupu při vyhlašování národního parku upraveném v § 40 zák. o ochraně přírody. Námitky podle tohoto ustanovení byly vypořádány dne 9.7.2010. Jelikož žalobce nebyl v dané době vlastníkem nemovitostí, nebyl oprávněn námitky podat a k námitkám podaným po stanovené lhůtě se nepřihlíží; ostatně předchozí vlastník – Lesy České republiky, s.p. – práva podat námitky využil. Pokud jde o žalobcem zmíněnou nepřiměřenou dobu uplynulou od uzavření námitkového řízení, žalovaný žalobcem navrhovaný postup (znovu otevření námitkového řízení a vypořádání námitek) nepovažuje za možný, neboť pro něj neshledal v právní úpravě oporu.

Dne 25.2.2013 žalobce zaslal žalovanému „žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti ve smyslu § 80 odst. 3 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád“, v němž uvádí, že námitky ze dne 27.3.2012 byly vyřízeny dopisem ze dne 17.12.2012, č. j. 25440/ENV/12. S právním názorem žalovaného nesouhlasí a trvá na tom, aby o jeho námitkách bylo věcně rozhodnuto. Opakuje svůj názor, že mezi připomínkovým řízením a zřízením národního parku nesmí uplynout nepřiměřená doba. Uvádí, že doba téměř 3 let od ukončení námitkového řízení činí z tohoto řízení pouze formalistický výkon veřejné moci, který obchází účel zákonné úpravy tohoto řízení. Nejsou totiž zohledněny oprávněné zájmy vlastníků, které v území skutečně existují. Dovolává se právní jistoty, která spočívá v tom, že se každý může spolehnout, že mu stát poskytne efektivní právní ochranu jeho práv (odkazuje též na nález Ústavního soudu ze dne 14.11.2000, sp. zn. I. ÚS 337/99). Z uvedených důvodů se tedy žalobce domáhá odstranění nečinnosti žalovaného.

Žalovaný v dopise ze dne 26.4.2013, č. j. 14607/ENV/13 k podnětu žalobce zopakoval, že ohledně posouzení námitek postupoval podle § 40 zák. o ochraně přírody. Námitky proti návrhu na vyhlášení národního parku byly oprávněny podat osoby, jež byly vlastníky dotčených nemovitostí v době probíhajícího námitkového řízení, což nebyl případ žalobce. Námitky žalobce byly doručeny až po uzavření námitkového řízení, nemohlo o nich tedy být rozhodnuto postupem podle § 40 cit. zák. Z tohoto důvodu žalovaný neshledal v postupu svého úřadu nečinnost ve smyslu § 80 správního řádu. Uvádí dále, že zák. o

ochraně přírody nepředpokládá možnost podat námitky i jinými osobami, než vlastníky nemovitostí v době vedení námitkového řízení. Pokud jde o nepřiměřenou dobu uplynulou mezi námitkovým řízením a schválením zákona o vyhlášení národního parku, žalovaný nepovažuje za možné hodnotit délku legislativního procesu jako přiměřenou či nikoliv. Neexistuje totiž pro takové hodnocení žádný právní předpis, který by stanovil, jaká délka je či není přiměřená pro projednání a schválení zákona.

K dotazu soudu žalovaný potvrdil, co již bylo uvedeno i v jeho přípisech žalobci (a co žalobce nečiní sporným), že oznámení o návrhu na vyhlášení národního parku Křivoklátsko bylo vypraveno známým vlastníkům nemovitostí dne 23.3.2010, téhož dne bylo zveřejněno i na úřední desce žalovaného. Oznámení bylo pak doručeno i dotčeným obcím, obci Branov konkrétně dne 23.3.2010 a jí též vyvěšeno na úřední desce.

Žalobce zopakoval v žalobě, že nečinnost žalovaného spatřuje v tom, že o jeho námitkách podaných dne 27.3.2012 nebylo rozhodnuto postupem podle § 40 zák. o ochraně přírody. Uvedl, že doba, která uplyne mezi vypořádáním námitek a přijetím zákona o národním parku, je zcela zásadní z pohledu právní jistoty vlastníků dotčených pozemků a ochrany jejich vlastnictví. K zásahu do vlastnického práva totiž dochází až účinností zákona, proto je třeba přiměřenost uplynulé doby posuzovat o to pečlivěji, že není žádná závazná lhůta stanovena. Při zřizování národního parku uplynutím přiměřené doby ztrácí provedené námitkové řízení reálný smysl, neboť již neodráží realisticky zájmy skutečně existující v záměrem dotčeném území.

Žalobce je toho názoru, že projednáním jeho námitky by nebylo nikterak zasaženo do práv třetích osob, neboť je povinností žalovaného tyto zájmy vyvažovat. V ust. § 40 odst. 7 zák. o ochraně přírody shledává možnost pro snížení stupně ochrany v přijatém zákoně, jímž se národní park vyhláší, oproti projednanému návrhu. Žalobce upozorňuje na princip právní jistoty, jak jej vykládá Ústavní soud (nález z 14.11.2000, sp. zn. I. ÚS 337/99), který každému zaručuje efektivní ochranu jeho práv ze strany státní moci. Státní moc tedy slouží občanům (čl. 2 odst. 3 Ústavy), v posuzované věci však jediným, kdo brání realizaci práva žalobce na projednání námitek je právě stát. Výklad zastávaný žalovaným považuje žalobce za formalistický a zneužívající výkon jeho pravomoci, což nelze jistě tolerovat. Konečně žalobce upozorňuje, že i v oblasti správního práva je nezbytné užít analogie, vyžadují-li to individuální okolnosti případu a ve prospěch ochrany práv adresátů veřejné správy, což připustila též judikatura (rozsudek Nejvyššího správního soudu z 21.7.2005, sp.zn. 1 As 25/2005 či nález Ústavního soudu z 26.4.2005, sp. zn. Pl. ÚS 21/04). Žalovaný je tedy povinen projednat námitky žalobce a rozhodnout o nich postupem analogickým k postupu upravenému v § 40 zák. o ochraně přírody.

Žalobce tedy závěrem navrhuje, aby bylo žalovanému uloženo rozhodnout o jeho námitkách z 27.3.2012 do 10 dnů od právní moci rozsudku soudu.

Žalovaný se k podané žalobě vyjádřil dne 2.8.2013. Nejprve shrnul obecně právní úpravu vyhlášení zvláště chráněného území zakotvenou v § 40 zák. o ochraně přírody a shrnul též svůj postup v případě návrhu na vyhlášení Národního parku Křivoklátsko a jednotlivé kroky žalobce a své v nyní projednávané věci. Pokud jde o nepřiměřenou dobu uplynulou od skončení námitkového řízení, žalovaný upozorňuje na ochranu poskytovanou vlastníkům dotčených pozemků zakotvenou v §40 odst. 7 zák. o ochraně přírody (jejich omezení či rozsah ochrany zakotvený ve schváleném právním předpisu nesmí přesáhnout

rozsah omezení nebo ochrany plynoucí z návrhu upraveného podle rozhodnutí o námitkách). Délku legislativního procesu nelze hodnotit a dobu či intenzitu ovlivnění práv vlastníků není možné žádným způsobem garantovat před schválením vlastního právního předpisu a před jeho účinností. Pokud by měl žalovaný „neuplatnit“ pravidla zakotvená v § 40 odst. 4 zák. o ochraně přírody, jak navrhuje žalobce, a o jeho námitkách rozhodnout, bylo by to v rozporu jednak s uvedeným ustanovením a jednak s § 2 odst. 2 správního řádu, neboť by uplatnil svou pravomoc nikoliv pouze k účelům, k nimž mu byla zákonem nebo na jeho základě svěřena, a v rozsahu, v jakém mu byla svěřena. Svůj postup tak nepovažuje za zneužívající výklad právní normy obcházející její smysl, ale za důsledek dodržování zásadního pravidla výkonu státní správy (správní úřad je vázán pouze zákonem nebo jej provádějící právní normou). Žalovaný je přesvědčen, že nelze připustit, aby kdokoliv, kdo nabude vlastnické právo k nemovitosti, se mohl domáhat úpravy na vyhlášení zvláště chráněného území, který byl již využit jako podklad pro právní předpis. V praxi by to mohlo znamenat neřešitelné situace, kdy by právní předpis nemohl být v podstatě nikdy projednán a schválen.

Před samotným věcným přezkoumáním žaloby Městský soud v Praze hodnotil naplnění podmínek řízení ve smyslu § 79 a 80 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“). Žaloba byla podána po vyčerpání prostředků ochrany proti nečinnosti ve správním řízení (§ 80 odst. 4 s.ř.s.), který žalobce uplatnil u žalovaného dne 25.2.2013, a žalovaný při jeho vyřízení setrval na svém právním názoru, tedy podle žalobce v nečinnosti. Žaloba byla též podána v zákonné lhůtě (§ 80 odst. 1 s.ř.s.); za určující pro počátek běhu této lhůty zdejší soud považuje sdělení žalovaného ze dne 17.12.2012, č. j. 25440/ENV/12, neboť z něj žalobce zjistil, jaký je právní názor žalovaného a že ve věci nehodlá vydat rozhodnutí. Žaloba tedy byla podána včas.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobu v řízení podle ust. § 79 – 81 s.ř.s. a rozhodl dle § 81 odst. 3 s.ř.s. a to na základě skutkového stavu ke dni vydání rozhodnutí. Soud rozhodl ve věci samé, aniž by nařídil ústní jednání, neboť účastníci řízení nevyjádřili s takovým postupem nesouhlas.

Předmětem sporu mezi účastníky je posouzení právní otázky, zda vlastník nemovitosti nacházející se v území, jež má být zařazeno do první nebo druhé zóny ochrany národního parku, může účinně podat námitky proti návrhu na vyhlášení národního parku i po uplynutí lhůty stanovené k jejich podání v § 40 odst. 4 zák. o ochraně přírody v případě, že vlastník nabytí předmětné nemovitosti až po uplynutí lhůty k podání námitek. To vše za situace, kdy národní park nebyl zřízen (zákon jej zřizující nebyl přijat) ani po více než třech letech od rozhodnutí o námitkách podle § 40 odst. 4 zák. o ochraně přírody.

Po věcné stránce není mezi účastníky sporné, že žalobce předmětné nemovitosti nabytí až po uplynutí lhůty pro podání námitek (ta uplynula v první polovině roku 2010) a že žalovaný vyřídil námitky žalobce dopisem z 17.12.2012 (č. j. 25440/ENV/12).

Proces zřízení národního parku je koncipován do dvou relativně samostatných stádií, která na sebe věcně (ne však nutně i časově) navazují. Nejprve je vypracován návrh na vyhlášení zvláště chráněného území (§ 40 odst. 1 zák. o ochraně přírody), který vstupuje do „námitkového řízení“. Návrh je tedy patřičným způsobem zveřejněn (§ 40 odst. 3 cit. zák.) a oprávněné osoby vymezené v § 40 odst. 4 cit. zák. jsou oprávněny k návrhu podat své

námítky. O nich v případě návrhu na vyhlášení národního parku je Ministerstvo životního prostředí povinno ve stanovené lhůtě rozhodnout (§ 40 odst. 4 cit. zák.). Poté, co rozhodnutí o námitkách nabude právní moci, ministerstvo uvede návrh na vyhlášení národního parku do souladu s tímto rozhodnutím. Tím je dovršena první fáze zřízení národního parku, návrh je připraven vstoupit do legislativního procesu, neboť národní park se vyhláší zákonem (§ 15 odst. 3 zák. o ochraně přírody). Legislativní proces pak tvoří zmiňované druhé stádium zřízení národního parku, až okamžikem nabytí účinnosti zákona je národní park zřízen a dojde i k případným omezením vlastnických a jiných práv v regulovaném území.

Pokud jde o možnost podat námitky k návrhu, z ust. § 40 odst. 4 zák. o ochraně přírody je zřejmé, že lhůta k procesně úspěšnému uplatnění námitek činí 90 dnů a vlastníkům nemovitostí počíná běžet od doručení písemného oznámení o předložení návrhu na vyhlášení národního parku k projednání. Jak výslovně uvádí zákon v cit. ust., věta druhá za středníkem „*k námitkám uplatněným po uvedené lhůtě se nepřihlíží*“.

V projednávaném případě tedy lhůta pro vlastníka pozemků zapsaných nyní na LV č. 383 v k.ú Branov počala běžet v březnu roku 2010 a skončila koncem měsíce června roku 2010. Z tohoto pohledu je zřejmé, že žalobce, který podal své námitky dne 27.3.2012, je podal po uplynutí stanovené lhůty. Žalovaný tedy nikterak nepochybil, když o nich formálně nerozhodl a pouze tuto skutečnost žalobci sdělil v dopise ze dne 17.12.2012.

Soud se dále zabýval otázkou, zda má na uvedený závěr vliv skutečnost, že žalobce se stal vlastníkem pozemků (a tedy nabyl procesní legitimaci k podání námitek proti návrhu), až po uplynutí uvedené lhůty. Při řešení této otázky Městský soud v Praze vycházel z premisy, že nový vlastník vstupuje do právních vztahů svého předchůdce tak, jak zde jsou v okamžiku přechodu vlastnického práva. Tedy i přijímá nemovitosti ve stavu, v němž se nacházejí či případně mohou nacházet s ohledem na probíhající správní řízení. Z pohledu veřejnoprávní regulace nemovitostí je třeba zmínit např. regulaci prováděnou územně plánovací dokumentací či právě ochranu území ve smyslu zákona o ochraně přírody. Nový vlastník tedy nejen nabývá nemovitost určitým způsobem regulovanou (tento způsob konkrétní regulace lze částečně seznat z katastru nemovitostí či dále zejména z územních plánů), ale též vstupuje do probíhajících správních řízení v té fázi, ve které se právě nacházejí.

Městský soud v Praze přihlédl též k jisté podobnosti procesu zřizování národního parku a aktu jej zřizujícího s opatřeními obecné povahy. Národní park a obecně zvláště chráněná území jsou vyhlášeny obecně závaznými právními předpisy, jak stanoví zákon o ochraně přírody, avšak svou podstatou jde o akty s konkrétním předmětem a neurčitým okruhem adresátů; podobnost s opatřením obecné povahy lze tedy shledávat též ve formě regulace, nejen v procesu jejího vzniku a přijetí. V právním řádu nejvíce propracovaná úprava přijímání opatření obecné povahy se vztahuje k územně plánovacím dokumentacím, upraveným v zák. č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, (dále jen „stavební zákon“). I zde je zakotvena (stejně jako v obecné úpravě ve správním řádu a to v § 172 odst. 5) lhůta pro podání připomínek či námitek k návrhu územně plánovací dokumentace, jejíž zmeškání nelze prominout, resp. k později uplatněným připomínkám nelze přihlédnout (srov. např. § 33 odst. 4, § 39 odst. 2, § 50 odst. 3 či § 52 odst. 3 stavebního zákona). Judikatura správních soudů v oblasti územního plánování obecně akceptuje, že pozdější vlastník nemůže do již proběhnuvších (a pravomocně ukončených) fází procesu přijímání dokumentace vstupovat; usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu z 16.11.2010, č. j. 1 Ao 2/2010 – 116 (všechna zde citovaná rozhodnutí NSS jsou dostupná na www.nssoud.cz) z tohoto názoru vychází (srov. zejm. bod 21 usnesení) při vymezení žalobní legitimace pro návrh na zrušení opatření obecné povahy ve správním soudnictví (§ 101a a

násl. s.ř.s.). Přijetí výkladu, který navrhuje žalobce, že změna vlastníka nemovitosti v území, pro něž probíhá proces tvorby či změny územního plánu, by automaticky znamenala nutnost vrátit celý proces na počátek, aby nový vlastník mohl plně uplatnit svá práva; vedl by tedy k absurdním závěrům, kdy proces tvorby či změny územního plánu by bylo možno dokonale blokovat na zcela neomezenou dobu.

Obdobně je nutno nahlížet též na procesní postup podle § 40 zák. o ochraně přírody. Jednou pravomocně ukončené námitkové řízení nelze již znovu otevřít z titulu změny vlastníka nemovitosti. Nový vlastník si při přechodu vlastnictví měl být vědom probíhajících řízení o vyhlášení národního parku; s rozsahem zamýšlené regulace se mohl seznámit (návrh mu mohl být přístupný v příslušné obci či u žalovaného) a i tato skutečnost mohla ovlivnit jeho rozhodnutí při nabývání vlastnictví. Ani z tohoto důvodu tedy nelze shledat v jednání žalovaného pochybení, resp. nečinnost, jak se domnívá žalobce.

Žalobce ve prospěch projednání svých námitek argumentuje nepřiměřenou dobou, jež uplynula mezi oběma stádii vyhlásování národního parku. Argumentuje zejména stavem právní nejistoty, v němž se nachází, neboť není zřejmé, jaká omezení se na něj budou vztahovat. Městský soud v Praze však jeho důvody nepovažuje za přesvědčivé.

Za prvé, je třeba zdůraznit, že v nynějším řízení se jedná o posouzení nečinnosti žalovaného spočívající v nepřipuštění, resp. nerozhodnutí o námitkách žalobce. Skutečnost, jak námitkové řízení a následný legislativní proces proběhly či probíhají, tak není vůbec předmětem zkoumání soudu.

Za druhé, pak v obecnější rovině soud uvádí, že lze souhlasit s žalovaným, že právní řád nezná žádnou lhůtu, již by byl legislativní proces omezen. Je jistě pravdou, že postupem času ztrácí námitkové řízení na aktuálnosti, je však v suverénní sféře zákonodárce, aby při projednávání návrhu zákona usoudil, zda jsou splněny podmínky stanovené v § 40 zák. o ochraně přírody a je tak oprávněn zákon přijmout, tedy zřídit národní park zákonným způsobem. Je možné si představit, že argumentace žalobce by mohla být důvodná, avšak pouze v řízení, v němž by byla posuzována právě zákonnost zřízení samotného národního parku; bylo by zkoumáno, zda byla při jeho zřizování dodržena zákonná procedura (obdobně soudy postupují při přezkumu zákonnosti opatření obecné povahy, srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu z 27.9.2005, č. j. 1 Ao 1/2005 – 98). S ohledem však na § 15 odst. 3 zák. o ochraně přírody, který stanoví, že národní park se vyhláší zákonem, byl by soudní přezkum zřízení národního parku svěřen Ústavnímu soudu (§ 64 a násl. zák. č. 182/1992 Sb., o Ústavním soudu). Zde by pak mohla být zohledněna mj. i ona nepřiměřená doba celého procesu..

Pro úplnost ještě zdejší soud dodává, že ust. § 40 odst. 4 věta druhá, za středníkem zák. o ochraně přírody je zcela jednoznačné a neponechává prostor pro jiný možný výklad. Soud tedy, jsa vázán zákonem (čl. 95 odst. 1 Ústavy), nemohl ani dospět k opačnému závěru. Lze dodat, že do práv vlastníka bude potenciálně zasaženo až účinností zákona o vyhlášení národního parku, samotná nemožnost v daném případě podat námitky (tj. § 40 odst. 4 cit. zák.) zásah do ústavně zaručených práv osob nezpůsobí.

Ze všech podaných důvodů lze tedy shrnout, že postup žalovaného, který odmítl o podnětu žalobce (námitkách podaných 27.3.2012) vydat rozhodnutí a znovu otevřít námitkové řízení, byl zcela v souladu se zákonem o ochraně přírody, a proto v jednání žalovaného nelze spatřovat nečinnost. Městský soud v Praze tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 81 odst. 3 s.ř.s. zámítl.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 a odst. 4 s.ř.s. Žalovanému správnímu orgánu, který měl ve věci úspěch, nevznikly žádné náklady, které by převyšovaly

náklady jeho běžné úřední činnosti, proto mu jejich náhradu soud nepřiznal. Žalobce ve věci úspěch neměl, proto na náhradu nákladů řízení nemá právo.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 4. prosince 2013

JUDr. Ludmila Sandnerová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Jana Jeklová